

ת"פ 16341/05/14 - מדינת ישראל נגד אימן הואשלה

בית משפט השלום בבאר שבע

11 דצמבר 2014

ת"פ 16341-05-14 מדינת ישראל נ' הואשלה(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יערי דרעי

נגד

אימן הואשלה (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד רינת יהב

גזר דין

הנאשם הורשע ע"פ הודאתו בכתב אישום מתוקן שאלו הם עובדותיו:

על פי המתואר באישום הראשון ביום 27.3.14, התפרץ הנאשם עם אחרים, בצוותא חדא, לרכב מסוג רנו 19 אשר חנה ברח' הבבא סאלי בדימונה, בכך ששבר את חלון הרכב האחורי הקטן וזאת באמצעות פלג, פתח את הדלת ונכנס פנימה. במעמד זה, הניע את הרכב באמצעות חוטי ההנעה, אותם חשף לאחר ששבר את ההגה והחל בנסיעה.

על פי המתואר באישום השני, ביום 28.3.14, התפרץ הנאשם לרכב נוסף מסוג פיז'ו 205, אשר חנה ברחוב עזרא ונחמיה בדימונה, וזאת באותה השיטה כפי המתואר באישום הראשון ושלל אותו שלילת קבע.

על פי האמור באישום השלישי, ביום 30.3.14, בין השעה 2:30 לשעה 5:30, סייע הנאשם לשניים אחרים להתפרץ לרכב מסוג סוזוקי ספלאש, אשר חנה ברח' חטיבת הראל בדימונה, בכך שבעת שאחרים שברו את חלון הרכב באמצעות שבר פלג פתחו הדלת ונכנסו פנימה, זה שמר במקום. במעמד זה, סייע הנאשם לאחרים לגנוב מתוך הרכב זוג משקפי שמש ומכשיר USB.

על פי האמור באישום החמישי, ביום 30.3.14, בין השעה 2:00 לשעה 7:30 סייע הנאשם לאחרים להתפרץ לרכב מסוג שברולט, בכך שבעוד שהאחרים נכנסו לרכב באמצעות צרור מפתחות אותו גנבו מרכב אחר, עמד ושמר במקום. במעשיו אף סייע לאחרים לגנוב מתוך הרכב תיק, שלושה ארנקים, 100 ₪ במזומן ותווי קניה.

על פי האמור באישום השמיני, ביום 30.3.14, בין השעות 3:00 לשעה 3:15, סייע הנאשם לאחרים להתפרץ לרכב

מסוג מאזדה, ברח' המכתש בדימונה, בכך שאחרים שברו את שמשות החלון, פתחו את הדלת ונכנסו פנימה, בעוד הנאשם שמר במקום.

במסגרת ההסדר שבין הצדדים, לא היתה הסכמה עונשית, ובטרם נשמעו הטיעונים לעונש, נשלח הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

תסקיר שירות מבחן:

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הינו רווק, בן 21 שטרם מעצרו התגורר עם משפחתו בקצר א-סר סמוך לדימונה, למד 10 שנות לימוד, וטרם מעצרו עבד בעבודות מזדמנות. לדברי הנאשם, עד כיתה ז' היה תלמיד חיובי, והתדרדרות בתפקודו חלה בכיתות ח'-י', שכללה העדרות משיעורים ועישון סיגריות. לדבריו, הדבר נבע מחסך בדמות הורית מכוונת כאשר אביו נידון למאסר והוריו נפרדו. הנאשם נשר מהלימודים, ובגיל 16 עבד במפעל רותם ולאחר מכן בעבודות מזדמנות, כאשר בתקופה זו התרועע עם חברה שולית. בהמשכם של דברים נעצר, ונשפט ל-18 חודשים מאסר בפועל בגין עבירות של דרישת נכס באיומים, הסגת גבול וגניבה. עם שחרורו, התקשה במציאת עבודה קבועה.

מדברי הנאשם עולה תמונה של קושי כלכלי ממשי בבית אמו, לרבות חוסר במוצרים בסיסיים. לדבריו, אמו אינה מקבלת סיוע מרשויות הרווחה. הקשר של הנאשם עם אביו רופף, ואילו אמו מגלה אכפתיות כלפיו ואף מגיעה לבקרו בבית הסוהר. אשר למעורבותו של הנאשם בפלילים, הרי שלדבריו ביצע עבירה של דרישת נכס באיומים נעשתה בתקופה בה היה ללא עבודה מסודרת, התחבר לחברה שולית, כאשר ביצעו את העבירה מתוך שעמום. ביחס לעבירה השניה טען כי אינו זוכר את פרטי האירוע.

אשר לעבירות הנוכחיות - לוקח אחריות על מעשיו, מודה בפרטי האישום המתקן, זה מציין כי לאחר שחרורו ממאסר לא הצליח למצוא עבודה, מצבו הכלכלי שלו ושל אמו היה קשה ביותר, חש ללא אונים וללא מוצא. בנסיבות אלו, התפתה להצטרף לקרוב משפחתו, שותפו לעבירות לעשות "כסף קל", הגם שידע שהדבר לא חוקי. לדבריו, כבר בזמן גניבת הרכב הראשון, ניסה לשכנע את שותפיו להסתפק בפריצה לרכב וחלף גניבתו, ולאחר שלחצו עליו אף השתתף עמם בגניבת הרכב. לדבריו, הצטרף אליהם יום למחרת לביצוע גניבות נוספות, אולם הצליח לשכנע את שותפיו שלא לגנוב את הרכבים, מתוך רצון להפחית את הנזק וכן בשל חששו מפני מאסר נוסף. מטעמים אלו, אף ניסה להפחית את חלקו ושמר על שותפיו בזמן שהם פרצו לרכבים וגנבו מהם רכוש.

הנאשם הביע רצון לקבל סיוע לרכישת כלים להתמודדות חיובית ומקדמת עם חייו, וכיום מבין שעליו לפנות לעזרה בכדי להימנע מחזרה על עבירותיו.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר בצעיר בעל יכולת קוגניטיבית וורבלית טובה, וכי מגיל צעיר מתמודד עם חייו ללא תמיכה מצד הוריו. לנאשם תסכול מגיל צעיר נוכח הקושי שלא לקבל את תפקיד האח הבוגר והמסייע ליתר משפחתו, ולחסכים מצא מענה בחברה שולית. שירות מבחן מתרשם מהפחתת חלקו של הנאשם והשלכת אחריות על גורמים חיצוניים כלחץ חברתי וכלכלי, וקושי בהתגוננות פנימית על המניעים למעשיו, ובשל כל אלה, בצד היסטוריה עבריינית

בביצוע העבירות הנוכחיות כ-3 חודשים בלבד לאחר שחרורו מהמאסר, ישנו סיכון לעבריינות חוזרת.

לצד זאת, ובשונה מהערכת שירות המבחן לפני כשנה וחצי, הנאשם לוקח מעט יותר אחריות על מצבו, ומביע נכונות ראשונית לקבל סיוע מגורמי הטיפול. בשל אלה, ישנם גורמי סיכוי ראשוניים לשיקום, אם כי גם כיום הנאשם מתקשה לבחון חלקו בנוגע לאלמנטים מכשילים ולא קיימת בשלות טיפולית מספיקה שתצדיק המלצה בהתאם. שירות המבחן ממליץ בסופם של דברים, כי נוכח הקושי של הנאשם למצוא פתרונות חוקיים למצבו האישי, בשים לב לחזרתו לביצוע העבירות זמן קצר לאחר שחרורו, יש צורך בהטלת מאסר מוחשי שיגביר לו את חומרת מעשיו. מאסר זה אליבא שירות מבחן מן הראוי שיהיה קצר, בשים לב לגילו, השינוי בעמדותיו, הצורך לסייע למשפחתו והחשש להשרשת דפוסים עברייניים.

טיעוני הצדדים:

במהלך הדיון שנערך בפני ביום 26.11.14, הפנתה ב"כ המאשימה לחומרת מעשיו של הנאשם, ולפגיעה בערכים המוגנים, ובכללם הפגיעה ברכושו, בטחונו ופרטיותו של אדם. זו הפנתה לקלות היחסית בביצוע העבירות והקושי בלכידת העבריינים, ומכאן הצורך בענישה מרתיעה. זו הפנתה לריבוי העבירות, לביצוע בצוותא חדא, התכנון המוקדם והצורך של האינטרסים האישיים לסגת אל מול האינטרס ההגנה על בטחון הציבור. ביחס לאישום הראשון והשני, עתרה למתחם עונש הנע בין 12 ל-18 חודשים מאסר בפועל לכל אישום. ביחס לאישום השלישי והחמישי, מתחם עונש בין 4 ל-8 חודשים מאסר בפועל, וביחס לאישום השמיני, מתחם הנע בין חודשיים ל-6 חודשים מאסר בפועל. בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, הפנתה לעברו הפלילי, לעובדה כי הנאשם מבצע המיוחס לו פרק זמן קצר לאחר שחרורו, וחרף העובדה שריחף מעל ראשו מאסר מותנה בן 6 חודשים. זו מפנה לסיכון הנשקף מן הנאשם, גם אליבא שירות מבחן, אולם בשונה מהמלצתו הסופית, סבורה כי יש מקום במאסר ממושך שייתן ביטוי הולם למכלול מעשיו של הנאשם.

ב"כ הנאשם מנגד, סבורה כי יש מקום לאמץ את המלצת שירות מבחן ולהסתפק בעונש מאסר קצר. זו מפנה לתיקון המשמעותי שנעשה בכתב האישום, כאשר נמחקו ממנו ארבעה אישומים מלאים, וכך גם יתרת האישומים תוקנו באופן משמעותי. הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי יקר, יש בהודאה זו משום נטילת אחריות, דבר אשר עולה בקנה אחד עם האמור בתסקיר. גם ביחס לאישומים שנותרו, יש לאבחן את עניינו של הנאשם אל מול עניין שותפיו, בשים לב לחלקו הפיזי של הנאשם במעשים המפורטים בכתב האישום.

מעבר לכך, עתרה מבית משפט לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד. זו הפנתה להצעת החוק ולדיוני ועדת חוק חוקה ומשפט, אשר דנה בהצעת החוק בנושא הבניית שיקול הדעת. לדבריה, כבר בעת ניסוח החוק עלה הקושי הממשי בקביעת מסכת אירועים כאירוע עברייני אחד או מספר אירועים לגביהם ייקבעו מתחמים שונים, ולא בכדי בסופם של דברים, שיקול הדעת נותר בידיו של בית המשפט. בנסיבות תיק זה, נוכח כך שמדובר באותן עבירות, נוכח תפקידו הזה של הנאשם, נוכח הקרבה בזמן ובמקום, יש מקום לקבוע מתחם עונש אחד. מעבר לכך, מדובר בבגיר צעיר, ומכאן יש להחיל את ההתייחסות העונשית המתבקשת כפי שהדבר מצא ביטוי בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, תוך מתן עדיפות לשיקולי שיקום. בהקשר לכך, הפנתה לשינוי שחל בעמדותיו של הנאשם, והנזקקות הטיפוליות אותה הוא מביע. הנאשם מצידו פירט מעט על בני משפחתו, והביע צער על מעשיו, הן ההגנה והן התביעה הגישו לבית משפט עתירה התומכת בעמדתם העונשית.

דין והכרעה:

בטרם אכנס לגופם של דברים, יוקדם ויוער כי מותב זה נדרש לעניין שותפו של הנאשם למעשים המיוחסים לנאשם שבפני. המדובר במוחמד אלהושאלה, שעונשו נגזר ל-34 חודשי מאסר בפועל, במסגרת ת"פ 11244-05-14. הואיל ומדובר באותם אירועים עברייניים ממש, הרי שרבים מאמירות בית משפט ביחס למוחמד אלהושאלה, תקפות גם לנאשם שבפני. הדבר יעשה כמובן בהתאמה המתבקשת בשים לב לחלקו של הנאשם ומספר העבירות המיוחסות לו, וכך גם בשים לב ליתר המאפיינים הקשורים לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים אותם אקבע.

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. באת כוח הנאשם כאמור אף הקדישה לכך חלק ניכר בטיעוניה וזאת על מנת שבית המשפט יראה את כל מעשיו של הנאשם כאירוע עברייני יחיד. בענייני, מצאתי כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לגבי כל אישום ואישום.

בהקשר לכך, הרי שהמתואר באישום הראשון בוצע ביום 27.3.14, ואילו המתואר באישום השני מבוצע ביום 28.3.14, ובמיקום גיאוגרפי אחר. גם אם מבחינת חלונות הזמנים המפורטים בכתב האישום הנאשם ביצע את האישומים 1 ו-2 ברצף באותו לילה שבין 27.3.14 - 28.3.14, הרי שהותרתו של רכב הרנו באזור ערערה וחזרה לעיר דימונה לצורך גניבת רכב נוספת די בה כדי לקבוע מתחם נפרד. כך גם יושם לב לדברי הנאשם בתסקיר שירות המבחן, בדבר התהליך הנפשי שעבר בין ביצוע מעשה אחד למשנהו, אשר בסופו חרף חיבוטים, בחר להצטרף להמשך העשייה העבריינית.

אכן, אישומים מס' 3, 5 ו-8 (כפי מספורם בכתב האישום המתוקן), בוצעו כולם באותו לילה. יחד עם זאת, הרי שעובר לכל אחת ואחת מן ההתפרצויות לרכבים השונים, ערך הנאשם יחד עם שותפיו את שיקולי העלות והתועלת, ובחר לנהוג כפי שמתואר בכתב האישום. המדובר בקורבנות שונים, ובחלקם של המקרים מדובר ברחובות שונים אלה מאלה. בעניין זה אפנה לרע"פ 4522/13 **נימר נעיס נ' מדינת ישראל** (16.7.13) אשר בו דובר על פגיעה במזיד בשלושה מצמיגי שלוש מכוניות שעמדו בסמיכות אחת לשנייה. ברע"פ זה מתייחס בית המשפט העליון לקביעת בית המשפט המחוזי שהפך את החלטת בית משפט השלום, בה נקבע כי מדובר במעשה אחד. במקרה זה בית המשפט המחוזי פסק כי: **"אף אם ניתן משקל מה לכך שהעבירות נעברו ברצף, באותה לילה ובאותו מקום, אין לראות בהן מעשה אחד שכן מדובר בפעולה מכאנת לגרימת נזק, לכל מכונית בפני עצמה"**.

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

בעבירות בכגון דא פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור וקניינו. על הפגיעה שעבירות אלו יוצרות ראה התייחסותו של כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 7890/10 לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל (1.11.2010):

"אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון

מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה..."

בדומה יפים בהקשר זה דברים שנכתבו בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל :

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

אמירות אלו של בית המשפט העליון עולות בקנה אחד עם עמדת המחוקק אשר בחר ליחד לעבירות שעניין גניבת רכב, חבלה במזיד והתפרצות לרכב, פרק ספציפי - סימן ה' 1 לפרק י"א - לחוק העונשין. חיקוק זה, שבצדו גם החמרה עונשית נעשה על רקע הנפוצות של עבירות רכב ועל רקע הנזק הרב שעבירות אלה גורמות לציבור. לא בכדי העמיד המחוקק את העבירה של חבלה במזיד ברכב כעבירת פשע וקצב לצידה עונש של 5 שנות מאסר, ועבירת גניבת הרכב הועמדה כעבירת פשע שהעונש שנקצב לצידה הינו 7 שנות מאסר. יוער כי לדאבון הלב עבירות הרכב נפוצות בקרב בני שכבת גילו של הנאשם ודהיינו צעירים.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם הרי שבדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי ניתן למצוא קשת רחבה ביותר של עונשים, החל מעונשים צופי פני עתיד וכלה בעונשי מאסר המגיעים לכדי מספר שנים. יחד עם זאת, בגדרי ה"שדרה המרכזית" הנהוגת בעבירות בהן הורשע, הרי שעל דרך הכלל בגין גניבת רכב נגזרים עונשים הנעים בין 10 חודשי מאסר ועד לשנתיים מאסר בפועל. ביחס לעבירות של התפרצות וגניבה מרכב העונשים יכול וינועו בין מספר חודשים של עבודות שירות ועד שנת מאסר. ביחס לעבירה של חבלה במזיד ברכב וגניבה, העונשים נעים בין מאסרים מותנים לבין שישה חודשים מאסר בפועל.

כך, בין היתר, ביחס לעבירות של התפרצות וגניבה מרכב, רע"פ 6257/11 בדר נ' מדינת ישראל, רע"פ 780/12 זיתון נ' מדינת ישראל, רע"פ 1200/11 יעקובוב נ' מדינת ישראל, רע"פ 4329/02 כהן נ' מדינת ישראל, רע"פ 5313/12 שווקי נ' מדינת ישראל, וכן רע"פ 7949/04 קרמנצקי נ' מדינת ישראל. ביחס לעבירות של גניבת רכב, ר' עפ"ג 42501-03-14, ת"פ 13591-01-12 יחד עם עפ"ג 26409-12-12, עפ"ג 2614-01-13,

את הדברים שנאמרו ביחס למוחמד אלהושלה, כך גם יש לומר בעניינו של הנאשם שבפניי, היינו את הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים אין ללמוד אך מחלקו בכל כתב אישום בנפרד אלא כמכלול ומהתמונה המצטיירת מצירוף כלל האישומים בהם הורשע, והפגיעה הקשה הנלווית להם ברכוש הציבור ובתחושת הביטחון שלו.

אשר לאישום הראשון, יש ליתן הדעת כי הנאשם מבצע את המיוחס לו בצוותא חדא עם אחרים. הכניסה לרכב הינה "אלימה", באמצעות שבירת חלון הרכב האחורי. חלקו של הנאשם באישום זה משמעותי וזהה לזה המיוחס למוחמד. במצב דברים זה, ובשעה שלא הובאו ראיות ע"י מי מהצדדים לסתור, לא מצאתי לקבוע כי חלקו של הנאשם קטן יותר

מחלקם של האחרים. כך גם יצוין, כי מעקף מערכת ההנעה של הרכב ע"י שבירת חובק ההגה וחיבורם של חוטים שונים, אינה דבר המצוי בידעתו של כל הדיוט, ומאפיינת עברייני רכוש מקצועיים.

אשר לאישום השני, הרי שמדובר בהתפרצות לרכב וגניבתו, לכל היותר 22 שעות לאחר המתואר באישום הראשון. גם במקרה זה מדובר בכניסה אלימה לרכב על-ידי שבר חלון הרכב האחורי. על-פי המתואר באישום זה, הנאשם מגיע בצוותא חדא בשעת לילה פעם נוספת לעיר דימונה, וכאמור גונב את הרכב. ההגעה החוזרת בתוך פרק זמן קצר לעיר דימונה לצורך גניבת רכב נוסף, מלמדת על רציביות, "עיסוק" בעבירות רכוש ובוודאי שאין לומר שמדובר במעידה חד פעמית או אבדן שיקול דעת רגעי.

יוער, כי גם ביחס לאישום זה, ישנה אנומליה מסוימת וזאת בשים לב לכך, שבעוד שלנאשם שבפניי מיוחסת לו התפרצות בצוותא חדא עם מוחמד אלהושלה, הרי שעיון בכתב אישום שיוחס למוחמד מלמד, כי לזה האחרון לא יוחסה עבירה של התפרצות בצוותא חדא, הגם שמדובר בכתב אישום זהה לחלוטין בעובדותיו.

אשר ליתרת האישומים, אלו מבוצעים בצוותא חדא עם שותפיו של הנאשם באותו "לילה לא שקט", ליל ה-30.3.14. הנאשם ושותפיו עוברים ממרכב לרכב, מתפרצים לתוכו ולוקחים מכל הבא ליד.

בכל אחד מהאישומים - השלישי, החמישי והשמיני, מיוחס לנאשם סיוע לשותפיו אשר התפרצו לרכבים, כאשר לאישומים השלישי והחמישי נלוותה גם עבירה של גניבת רכוש מתוך אותם רכבים. כפי שצוין עובר לכל אחד מההתפרצויות האמורות, יכול היה הנאשם להימלך בדעתו, ולהימנע ממעורבות נוספת בפלילים, אולם זה כאמור נטל חלק בביצוע העשייה עבריינית, ע"י כך ששמר על שותפיו בעת שאלו התפרצו לרכבים.

עצם הביצוע בצוותא חדא הוא לכשעצמו מצדיק החמרה. הביצוע בצוותא חדא מקל על ביצוע עבירות הרכוש ומקשה על תפיסתם של הנאשמים, בשים לב לכך, שתפקידו של הנאשם היה לשמור מפני הגעת אחרים. מיוחסת לנאשם עבירה של סיוע לפריצה וסיוע לגניבה. כידוע, העונש בגין עבירת הסיוע הינו מחצית מן העונש המקסימלי, וכן נגזרת מכך ייקבעו המתחמים בהתאם. ודוק, . גם אם מעשיו של הנאשם לא הגיעו לכדי ביצוע בצוותא וזאת בשים לב להלכות הנוגעות כפי שנקבעו, בין היתר, בע"פ 2247-10 שלום ימין, דנ"פ 1294/96 בעניין משולם וכן ע"פ 2103-07 (והדבר אינו נקי מספקות), הרי שמדובר בסיוע משמעותי שיש בו להקל באופן רב על קידום העלילה הפלילית.

הנזק שנגרם למתלוננים השונים הינו נזק רכוש ממוני בלבד, אולם כידוע, עבירות רכוש, לא כל שכן עבירות של גניבת רכב, יכול ותתדרדרנה לכדי אלימות של ממש, היה ומי מבעלי כלי הרכב ייתקלו בנאשם ושותפיו וינסו לסכל את ביזת רכושם או למנוע את הימלטותם מהמקום.

כפי שצוין בתחילת ראש פרק זה, אין להתעלם מהפגיעה המצטברת בתחושת הביטחון של הציבור אשר מתעורר לגלות יום לאחר יום שנגנבו כלי רכב ממקום מגוריו, או כי במשך לילה אחד נפרצו ונבזזו שורה ארוכה של כלי רכב.

הנאשם טוען, כי ביצע את המיוחס לו מתוך מצוקה כלכלית, לנוכח הקושי שלו לסייע לאמו ולמשפחתו. יש במניע זה כדי לאבחן את מעשיו של הנאשם לקולא, אל מול אלו אשר מבצעים עבירות רכוש מתוך נהנתנות גרידא, ורצון לצבור רכוש רב על חשבון הזולת, אם כי בוודאי שאין בכך כדי להצדיקם, בפרט כאשר להתרשמות שירות מבחן אמירות אלו מצדו של הנאשם נועדו להפחית את אחריותו במיוחס לו, ולהעבירם לגורמים שאינם תלויים בו.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון והשני (פריצה לרכב וגניבת רכב) נע בין 10 לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם בגין האישומים השלישי והחמישי (סיוע לפריצה לרכב וגניבה מרכב) נע בין חודשיים ל-6 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם בגין האישום השמיני (סיוע פריצה לרכב) נע בין חודש ל-6 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, יש ליתן הדעת להודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. הדברים מקבלים כאמור משנה תוקף נוכח ריבוי האישומים ועדי התביעה. יש בהודאה זו משום הבעת חרטה ונטילת אחריות כפי שהדבר מוצא ביטוי גם בתסקיר מאת שירות המבחן.

למעצרו ולמאסרו של הנאשם השפעה על משפחתו נוכח היעדרה של דמות אב והמצב הכלכלי הקשה. יחד עם זאת, השפעה זו תהיה מתונה נוכח כך שזה מימלא שהה במאסר ממושך בטרם הסתבכותו הנוכחית ונוכח העובדה שזה לא החזיק עבודה קבועה בטרם מעצרו שבאמצעותה סייע לאימו. הנאשם צעיר בגיל ונמנה על אוכלוסיות "הבגירים צעירים" כפי ההתייחסות אליה בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל.

מנגד ולחומרא, יש ליתן הדעת לעבודה שאין זו הסתבכותו הראשונה בפלילים. הנאשם הורשע ביום 17.3.13 במסגרת ת.פ. 29897-06-12 (מחוזי ב"ש) בעבירות של דרישת נכס באיומים, הסגת גובל פלילית וגניבה. עיון בכתב האישום בו הורשע הנאשם מלמד כי הנאשם באותו תיק יחד עם שלושה נטפלו לקטין דרשו ממנו באיומים את הרכוש שנשא על גופו ובהמשך הנאשם אף הכה אותו. בגין הרשעתו נגזרו על הנאשם 18 חודשים מאסר בפועל וכן מאסר מותנה בן 6 חודשים שהנו בר הפעלה בעניינו. ריצוי מאסר ממושך בן שנה וחצי יש בו להקהות את הטענה בדבר השפעת המאסר על אימוצם של דפוסי התנהגות עבריינים ובוודאי שיש לאבחן את עניינו מאותם צעירים בגירים שמעולם לא היו מאחורי סורג ובריוח על כל המשתמע מכך.

הנאשם מבצע את המיוחס לו תקופה קצרה לאחר שהשתחרר ממאסרו וחרף קיומו של מאסר מותנה המרחף מעל ראשו. לא בכדי, בשל כך ובשל השלכת המניעים למעשיו על גורמי שליטה חיצוניים, סבור שירות המבחן כי נשקף מן הנאשם סיכון להישנות התנהגות עבריינית בעתיד.

אשר לשיקולי שיקום, אכן הנאשם מביע קיום תובנות משמעותיות יותר ביחס לחלקו ולאחריותו בביצוע המעשים וכך גם מבין את הצורך להיעזר בגורמי הטיפול. ברי כי אין לראות בכך הליך שיקומי המצדיק חריגה מטה ממתחם העונש ההולם אולם יינתן לכך משקל מה בגדרי המתחם.

אשר למאסר המתונה, הרי דרך הכלל היא שיש להורות על הפעלתם של מאסרים מותנים במצטבר לכל עונש אחר. בצד האמור, מצאתי ליתן ביטוי להודאתו של הנאשם גם בחפיפה מסוימת של המאסר המותנה ולו לפנים משורת הדין.

בהתאם להוראת סעיף 40(ב) רשאי בית המשפט, לאחר שהרשיע נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכלל האירועים. בענייננו מצאתי לגזור עונש כולל למכלול האירועים. בכך יינתן ביטוי לקרבתם של האירועים בזמן ובמקום וליתר הפרמטרים שבגינם עתרה בא-כוח הנאשם לקבוע מתחם עונש כולל למכלול העבירות בעבירות בהן הורשע הנאשם.

על דרך הכלל יש מקום גם להטלתם של עיצומים כלכליים משמעותיים. יחד עם זאת, בשים לב למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם כפי המפורט בתסקיר ובשים לב לאורכו של המאסר שאגזור על הנאשם בתיק זה מצאתי כי להימנע מהטלת קנס ופיצוי אשר בהכרח יביאו להארכת מאסרו

סוף דבר, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 21 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 26.4.14.
- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת.פ 29897-06-12 כל ששלושה חודשים יהיו בחופף לעונש המאסר עליו הורתי בסעיף א' לעיל ושלושה חודשים במצטבר. סך הכל יהיה על הנאשם לרצות 24 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.
- ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.
- ד. 12 חודשים מאסר על תנאי מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ה, 11/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

עמוד 8

